

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Hany Veberové a soudců Mgr. Marka Bedřicha a JUDr. Jitky Hroudové v právní věci žalobkyně **nezletilé B. P.**, narozené dne ..., zastoupené matkou S. S., obou bytem v P. 4, Z. 505/6, zastoupených Mgr. Jiřím Švejnohou, advokátem se sídlem v Praze 10, Korunní 2569/108a, proti žalovanému **Magistrátu hlavního města Prahy**, se sídlem v Praze 1, Mariánské náměstí 2, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného správního úřadu ze dne 12.8.2011, č.j.: S-MHMP 468364/2011

t a k t o :

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění

Žalobkyně se žalobou, podanou u Městského soudu v Praze, domáhala přezkoumání a zrušení jednak rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy ze dne 12.8.2011, jednak rozhodnutí ředitelky Mateřské školy Montessori v Praze 12, Urbánkova 2, jimiž bylo pravomocně rozhodnuto o nepřijetí nezletilé B. P. do uvedené mateřské školy.

Žalobkyně, respektive její zákonná zástupkyně v podané žalobě uvedla, že její postoj je motivován především péčí o zdraví žalobkyně v souladu s jejich přesvědčením, svědomím, nabytými znalostmi a životním postojem. Při péči o zdraví žalobkyně jeho zákonní zástupci kladou důraz na emoční pohodu žalobkyně, poskytovanou a projevovanou lásku a respekt, časný pobyt a pohyb na čerstvém vzduchu, co nejvíce v přírodě, na vyváženost psychického, intelektuálního a fyzického rozvoje, zdravou stravu, prostě zdravý životní styl. Důvodem, proč nebyla žalobkyně přijata do mateřské školy, byla skutečnost, že neprodělala očkování. Očkování jako takové zákonní zástupci žalobkyně neodmítají, chtějí pouze jako rodiče, zodpovědní za zdraví svého dítěte, mít rozhodující slovo, co se týká jakéhokoliv medicínského zákroku, očkování nevyjímaje.

Žalobkyně a její zákonná zástupkyně považují za nezbytné vyjádřit se k opodstatněnosti povinného očkování proti jednotlivým onemocněním samostatně.

Pokud jde o očkování proti spalničkám, zarděnkám a příušnicím, má žalobkyně za to, že odborníci prospěšnost tohoto očkování zpochybňují vzhledem k tomu, že v konkrétních západních zemích statistika hovoří o nepatrném množství případů, zatímco v České republice není k dispozici statistika výskytu vedlejších účinků po tomto typu očkování ani statistika úspěšnosti očkování. Pokud jde o očkování proti dávivému kašli, poukázala žalobkyně na studii Státního zdravotního ústavu, podle něhož touto nemocí onemocnělo 765 laboratorně prokázaných případů, z nichž však 693 bylo proti tomuto onemocnění očkováno. Pokud jde o očkování proti tetanu, žalobkyně namítla, že od roku 2002 do roku 2007 nebyl hlášen ani jediný případ tohoto onemocnění, postiženy bývaly osoby nejvyšších věkových skupin s převahou žen, které se nakazily prostřednictvím bércevého vředu. Pokud jde o očkování proti hepatitidě typu B, tato není dětskou nemocí a dítě jí s ohledem na její šíření pouze krví, spermatem či poševním sekretem nemá možnost dostat. S ohledem na preventivní povahu očkování, jeho pochybnou účinnost a nízký výskyt onemocnění, proti kterým očkováním směřuje, dospěli zákonní zástupci žalobkyně k závěru, že povinné očkování podle vyhlášky č. 537/2006 Sb. nesplňuje podmínku nezbytnosti v demokratické společnosti v zájmu ochrany veřejného zdraví.

Žalobkyně v podané žalobě dále namítla, že zmocňovací ustanovení § 108 odst.1 zákona č. 258/2000 Sb. a na základě něho vydaná vyhláška č. 537/2006 Sb. jsou v rozporu s principem zákazu subdelegace k tvorbě práva, jak dovozuje odborná literatura a jsou tedy v rozporu s ústavním pořádkem České republiky.

Žalobkyně poukázala na to, že budoucí zákonná úprava očkování by měla před schválením projít mnohem větší odbornou diskuzí a probíhat pod větší veřejnou kontrolou, než tomu bylo v minulosti a než tomu je v současnosti, kdy stanovení rozsahu povinného očkování bylo a je v kompetenci pouze Ministerstva zdravotnictví a hlavního hygienika, jenž je v poslední době spojován s korupčními skandály a jenž vzbuzuje pochybnosti o své nestrannosti a objektivnosti.

Zákonní zástupci žalobkyně nikdy neposkytli svobodný a informovaný souhlas ani žádné svolení s tím, aby jejich nezletilá dcera byla očkována, nebyli předem řádně informováni o účelu a povaze zákroku, jakož i o jeho důsledcích a rizicích. Informace, které obdrželi na hygienické stanici, byly pouze povrchní a nekomplexní, zdravotní rizika, plynoucí z očkování, byla bagatelizována a nebyla jim ani poskytnuta nikým žádná záruka, že aplikace očkování poskytne stoprocentní ochranu žalobkyni před onemocněními, proti kterým očkování směřuje. Pokud žalovaná rozhodla o nepřijetí žalobkyně do předškolního zařízení s odvoláním na ustanovení § 34 odst.5 zákona č. 561/2004 Sb., školského zákona, z důvodu, že nebyly dodrženy podmínky, stanovené zvláštním právním předpisem, konkrétně ustanovením § 50 zákona č. 258/2000 Sb., protože se žalobkyně nepodrobila stanoveným pravidelným očkováním ani nemá doklad, že je proti nákaze imunní nebo že se nemůže očkování podrobit pro trvalou kontraindikaci, lze dojít k závěru, že pravidelná očkování nejsou v současnosti platně stanovena a nebyla stanovena ani ke dni rozhodování o přejetí žalobkyně do mateřské školy. Vzhledem k tomu, že nebyla platně stanovena pravidelná očkování, kterým by se žalobkyně před přijetím do předškolního zařízení měla ve smyslu ustanovení § 50 zákona č. 258/2000 Sb. podrobit, nemá oporu v zákoně ani napadené rozhodnutí o nepřijetí žalobkyně do mateřské školy. Rozhodnutí žalované dále představuje

negativní dopad na oprávněné zájmy žalobkyně a na možnost vzdělání a svobodnou volbu, garantovanou v článku 33 Listiny základních práv a svobod a v článku 28 Úmluvy o právech dítěte, neodpovídá okolnostem daného případu a je v rozporu s ústavněprávní zásadou přiměřenosti.

V bodě X podané žaloby žalobkyně dovozuje, že nepředstavuje pro ostatní děti v mateřské škole žádné nebezpečí z důvodu, že i kdyby se některým z předmětných onemocnění nakazila, což je pro jejich nízký výskyt nepravděpodobné, nemůže ostatní proočkované děti nakazit a ohrozit. Očkování je pro žalobkyni zdravotně rizikové a nikoliv zdraví ochraňující, riziko možných nežádoucích účinků rodiče žalobkyně zhodnotili jako vyšší než je riziko možného onemocnění. Správní rozhodnutí by nemělo v zájmu odvrácení v podstatě neexistujícího nebezpečí poškodit zcela konkrétní zájmy a další vývoj nezletilého dítěte. Zákonní zástupci nezletilé jsou v příbalovém letáku očkovací látky upozorňováni na možná nebezpečí, spojená s vedlejšími účinky, je jim sdělována informace, že zdraví dítěte může být aplikací očkování trvale poškozeno, případně může dítě i zemřít a rodiče jsou tak před aplikací očkování prokazatelně srozuměni s možnými riziky pro případ, kdy by chtěli v budoucnu vznášet jakékoliv nároky v souvislosti s poškozením zdraví dítěte, ačkoliv rodičům vyhláška neumožňuje svobodnou volbu, zda své dítě očkování podrobí.

Z procesního hlediska žalobkyně v podané žalobě poukázala na skutečnost, že odvolací správní úřad se nevypořádal s argumenty v odvolání žalobkyně ani s předkládanými důkazy. Nevypořádal se například s tvrzením žalobkyně, že postupem žalované došlo k porušení zákona č. 198/2009 Sb., antidiskriminačního zákona, neboť není splněna podmínka přiměřenosti a nezbytnosti diskriminační praxe. Jelikož zákonní zástupci žalobkyně z odůvodnění rozhodnutí správního orgánu prvního stupně nepochopili, že pravým důvodem nepřijetí je skutečnost, že se žalobkyně nepodrobila povinnému očkování, ve svém odvolání se otázkou očkování vůbec nezabývali. Tím byla porušena zásada dvojinstančnosti správního řízení, když důvody rozhodnutí správního úřadu prvního stupně se žalobkyně a její zákonní zástupci dozvěděli až z odůvodnění rozhodnutí správního úřadu druhého (odvolacího) stupně. V konečném důsledku tak bylo dotčeno i jejich základní lidské právo na spravedlivý proces.

V bodech XII a XIII podané žaloby odkázala žalobkyně na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 21.7.2010, č.j.: 3Ads 42/2010 - 92, dostupné na www.nssoud.cz, s jehož závěry se ztotožnila a lze je částečně aplikovat i na případ žalobkyně. Pokud je vyhláška č. 537/2006 Sb. shledána v rozporu s ústavním pořádkem, není platným právním předpisem stanoven rozsah pravidelných očkování, kterému by se ve smyslu ustanovení § 50 zákona č. 258/2000 Sb. mělo podrobit dítě, přijímané do jeslí nebo předškolního zařízení. Pro nesplnění neurčitěho příkazu tak ani nebylo možné žalobkyni nepřijmout a napadené rozhodnutí je nezbytné zrušit a správnímu úřadu vrátit k dalšímu řízení.

V bodě XIV podané žaloby žalobkyně poukazuje na to, že nemůže ohrožovat ostatní děti v kolektivu, pokud jsou očkovány. Správní úřad prvního stupně měl možnost zjistit, zda se v předmětném kolektivu nachází děti, které jsou neočkované, například s ohledem na kontraindikaci a podobně, jediné tak může být správním úřadem uváženo odpovídajícím způsobem riziko, které neočkovaná žalobkyně pro kolektiv přináší. Pedagogové a ostatní zaměstnanci v mateřské školce nemusí ze zákona splňovat podmínku, že mají všechna povinná očkování a míru proočkovanosti zaměstnanců a jejich pravděpodobně nulovou imunitu nikdo neproveruje. Navíc se účinnost očkování časem oslabuje. Pokud jde o závěr, že oprávněnost omezení práv se v České republice opírá o argument, že neočkovaný jedinec

představuje ohrožení zdraví ostatních, pak Úmluva o lidských právech připouští toto omezení pouze v případě, pokud je smyslem zákona ochrana veřejného zdraví a ochrana práv a svobod jiných, což je třeba zkoumat vzhledem k faktickému stavu a nikoliv k deklarovanému úmyslu zákonodárce. Úmluva stanoví podmínku pro omezení kumulativně, tj. omezení musí být jednak stanoveno zákonem, jednak (současně a především fakticky) musí jít o omezení, směřující k ochraně veřejného zdraví, práv a svobod druhých. Nedostatek druhé podmínky, tedy absence nezbytnosti omezení práv pacienta, vyplývající z Úmluvy, je nejpatrnější u očkování proti tetanu (není přenosný) a u žloutenky typu B u kojenců (přenáší se tělními tekutinami tj. krví, pohlavním stykem apod.). Případná kontraindikace očkování nebyla u žalobkyně důkladně zjišťována, nebyly provedeny žádné laboratorní testy ani jiná vyšetření kromě běžných prohlídek, přesto správní úřady obou stupňů automaticky předpokládaly, že žalobkyně žádnou kontraindikaci netrpí. Správní úřad tak nepostupoval tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, jak mu ukládá ustanovení § 3 správního řádu.

Správní úřady podle názoru žalobkyně rovněž nerespektovaly zásady činnosti správního úřadu ve správním řádu, když nepostupovaly přiměřeně a s ohledem na oprávněné zájmy dotčených osob, nezjistily skutečný stav věci, nezajímaly se, zda individuální kalendář dítěte zajišťuje i tak ochranu zdraví ostatních dětí nebo o to, zda vůbec může žalobkyně jiné děti reálně ohrožovat, zda jsou ostatní děti kompletně očkovány. Jejich postupu lze vytknout formalismus a jednostranný výklad právních předpisů, který je zcela odtržen od skutečného smyslu zákona, když se vůbec nezabývaly aplikací antidiskriminačního zákona na tento případ. Správní úřady aplikovaly ustanovení zákona zcela izolovaně a bez přihlédnutí k okolnostem případu.

Žalobkyně v podané žalobě označila dva žalované subjekty, jednak Mateřskou školu Montessori, jednak Magistrát hlavního města Prahy. Podle ustanovení § 69 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů – dále jen s.ř.s. - je žalovaný správní úřad, který rozhodl v posledním stupni nebo správní úřad, na který jeho působnost přešla. Na základě uvedeného právního ustanovení Městský soud v Praze jednal jako se žalovaným výhradně s Magistrátem hlavního města Prahy.

Z obsahu vyjádření tohoto žalovaného správního úřadu k podané žalobě ze dne 15.12.2011 vyplývá, že žalovaný považuje za potřebné vyjádřit se jednak k podmínkám řízení a dále k obsahu podané žaloby. K otázce podmínek řízení žalovaný správní úřad poukázal na to, že v řízení nebylo prokázáno, že by byla zákonná zástupkyně - matka žalobkyně - oprávněna zmocnit právního zástupce žalobkyně k podání žaloby, respektive sama takovou žalobu za žalobkyni podat, neboť nebyl doložen souhlas opatrovnického soudu s podáním takové žaloby, který je ve smyslu ustanovení § 28 zákona č. 40/1964 Sb., občanského zákoníku, k podání žaloby zákonem k ochraně zájmu žalobkyně vyžadován. Podle názoru žalovaného podání žaloby a vedení soudního řízení za zastoupeného není běžnou záležitostí při správě jeho majetku a proto je k nim třeba schválení soudem. Protože žalobkyně není v tomto řízení platně právně zastoupena a žalobu není oprávněna za žalobkyni podat bez souhlasu opatrovnického soudu ani zákonná zástupkyně, není dána základní podmínka řízení, pro kterou je nutno žalobu odmítnout.

Ve vyjádření žalovaného správního úřadu k podané žalobě ze dne 8.2.2012 Magistrát hlavního města Prahy namítl, že námitky žalobkyně proti očkování jsou zcela nekonkrétní, vyjadřují pouze obecný postoj žalobkyně a jejich zákonných zástupců bez jakýchkoli argumentů, které by se konkrétně žalobkyně přímo týkaly. Podle názoru žalovaného jde pouze

o proklamaci obecných tezí proti očkování, byť žalobkyně ve své žalobě uvádí, že očkování jako takové údajně neodmítá. I odůvodnění odmítnutí očkování pro rozpor s přesvědčením, svědomím, znalostmi a životním postojem je zcela obecné a nekonkrétní. Pokud zákonní zástupci uvádějí, že jim jde o to, aby měli ohledně očkování rozhodující slovo a že v demokratické společnosti nese zákonný zástupce za zdraví svých dětí plnou odpovědnost, pak k této problematice se opakovaně vyjádřil Ústavní soud tak, že autonomie rodičů při rozhodování o zdravotnických zákrocích vůči jejich dětem není absolutní, ale naopak může být omezena i tehdy, pokud rodiče nesouhlasí se zdravotnickým zákrokem z náboženských důvodů.

Zásadní námitkou proti napadenému rozhodnutí je v žalobě námitka rozporu vyhlášky Ministerstva zdravotnictví č. 537/2006 Sb., o očkování proti infekčním nemocem, s Úmluvou na ochranu lidských práv a důstojnosti lidské bytosti v souvislosti s aplikací biologie a medicíny. Žalovaný poukázal na to, že argumenty, které uvádí žalobkyně, se již zabýval jak Nejvyšší správní soud, tak Ústavní soud. Podle judikatury, citované v podaném vyjádření, ukládá-li citovaný zákon o ochraně veřejného zdraví fyzické osobě povinnost podrobit se a v prováděcím předpisu v upravených případech a termínech stanovenému druhu očkování a upravují-li tyto předpisy i odpovědnost zákonného zástupce za splnění povinnosti u osoby, která nedovršila patnáctý rok věku, činí tak z důvodu ochrany veřejného zdraví. Úmluva v článku 26 bodu 1 připouští uplatnění omezení na výkon práv a ochranných ustanovení v ní obsažených, která jsou stanovena zákonem a která jsou - mimo jiné - v zájmu ochrany veřejného zdraví nebo ochrany práv a svobod jiných. Povinnost podrobit se ve stanovených případech pravidelnému očkování je stanovena zákonem, přičemž na základě jeho zmocnění příslušný orgán vydal prováděcí předpis. Za této situace nelze dojít k závěru, že Úmluva stanoví něco jiného než zákon, protože Úmluva úpravu obsaženou v zákoně nevylučuje, naopak ji připouští. Postupovaly-li správní orgány ve věci žalobkyně podle zákona o ochraně veřejného zdraví, nelze jejich postupu vytýkat nezákonnost. Pokud má žalobkyně za to, že zákonem stanovenou povinností podrobit se pravidelnému očkování bylo zasaženo do její svobody myšlení, svědomí a náboženského vyznání, pak má Nejvyšší soud za to, že tomu tak není, protože nedošlo k zásahu do práva na svobodu myšlení, svědomí či náboženského vyznání. Došlo jen k omezení výkonu tohoto práva v souladu s článkem 16 odst.4 Listiny v uvedeném rozsahu a na základě zákona, který sleduje vyšší cíle, tj. ochranu veřejného zdraví a je v souladu s článkem 31 Listiny, podle něhož každý má právo na ochranu zdraví.

Argumentace žalobkyně, odkazující na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21.7.2010, č.j.: 3Ads 42/2010 – 92, je podle názoru žalovaného nepřipadná a zavádějící. Toto rozhodnutí se týkalo řízení o přestupku a naplnění formální a materiální stránky přestupku a uplatnění ústavní záruky *nullum crimen sine lege, nulla poena sine lege*. Tato věc se netýkala sankcionování zákonných zástupců žalobkyně za nerespektování povinnosti nechat očkovat, ale argumentace žalobkyně směřuje k řešení otázky, zda způsob stanovení povinnosti podrobit se stanovenému očkování je v souladu s Úmluvou a je přiměřený zájmu na ochraně veřejného zdraví.

Podle nálezu Ústavního soudu ze dne 3.2.2011, sp.zn. III.ÚS 449/06, povinné očkování je ve vztahu k základnímu právu stěžovatele svobodně projevovat své náboženství nebo víru přípustným omezením tohoto základního práva, neboť jde evidentně o opatření v demokratické společnosti nezbytné pro ochranu veřejné bezpečnosti, zdraví a práv a svobod druhých.

Pokud žalobkyně v podané žalobě namítá, že nepředstavuje pro děti v mateřské škole žádné nebezpečí, pak má žalovaný správní úřad za to, že bez jakýchkoli konkrétních tvrzení a důkazů žalobkyně uvádí, že očkování je pro ni zdravotní rizikové a nikoliv zdravý ochraňující a že riziko možných nežádoucích účinků rodiče žalobkyně zhodnotili jako vyšší, než riziko možného onemocnění. Sama žalobkyně používá ve své žalobě silně diskriminační argumentaci, uvádí-li, že pokud jsou všechny děti očkované, nemůže je sama jako neočkovaná nakazit. Tím podle názoru žalovaného parazituje na tom, že ostatní děti zákonnou povinnost podrobit se očkování splnily a ostatní očkované děti tím diskriminuje. Pokud žalobkyně argumentuje nízkým výskytem onemocnění, proti nimž očkování směřuje, pak nízký výskyt onemocnění je dán právě tím, že ve většině zemí bylo zavedeno povinné očkování.

Žalobkyně zcela pomíjí fakt, že v kolektivu mateřské školy se mohou vyskytovat i děti, které nemohly být očkovány pro trvalou kontraindikaci na očkování a pro které je žalobkyně značně riziková. Právě děti trpící trvalou kontraindikací na očkování je třeba chránit tím, že všechny ostatní děti, které nejsou proti dané nákaze přirozeně imunní, musí být povinně proočkovány. Z tohoto důvodu je zákonem stanovena povinnost přijímat do jeslí či mateřských škol pouze děti, které byly povinně očkovány.

Ředitelka mateřské školy byla povinna dodržovat veškeré právní předpisy a zakotvení povinného očkování v právních předpisech je ústavně konformní. Z tohoto důvodu ředitelka mateřské školy nemohla žalobkyni k předškolnímu vzdělávání přijmout na základě jí zákonem uložené povinnosti. Jakékoliv zohledňování subjektivních zájmů žalobkyně či jejich zákonných zástupců je na straně správního úřadu vyloučeno. Pokud chtěli zákonní zástupci žalobkyně, aby byla žalobkyně k předškolnímu vzdělávání přijata bez povinného očkování, měli doklad o trvalé kontraindikaci žalobkyně na povinné očkování předložit. Předložení dokladu o trvalé kontraindikaci žalobkyně je totiž podmínkou přijetí žalobkyně bez povinného očkování.

Odůvodnění napadeného rozhodnutí vychází zcela ze zákonné úpravy a jakkoliv byly důvody pro nepřijetí žalobkyně k předškolnímu vzdělávání rozhodnutí ředitelky mateřské školy jiné, než v napadeném rozhodnutí, nemohla být žalobkyně k předškolnímu vzdělávání přijata a žaloba z tohoto důvodu není důvodná.

Z obsahu spisového materiálu, který byl soudu předložen správním úřadem, byly zjištěny následující, pro rozhodnutí ve věci samé podstatné skutečnosti:

Zákonná zástupkyně nezletilé žalobkyně podala dne 16.3.2011 žádost o přijetí do Mateřské školy Montessori v Praze 12. Z evidenčního listu pro dítě v mateřské škole vyplývá, že v kolonce vyjádření lékaře je uvedeno, že nezletilé dítě na žádost rodičů není očkováno. Toto vyjádření potvrdila MUDr. I. B., praktická lékařka pro děti a dorost se sídlem v Praze 4.

Rozhodnutím ze dne 7.4.2011, č.j.: 46/2011, ředitelka Mateřské školy Montessori rozhodla o nepřijetí nezletilé B. P. do mateřské školy s odůvodněním, že podaná přihláška k zápisu dítěte nevyhovuje podmínkám přijetí s ohledem na překročený počet přihlášených dětí, který je vyšší, než povoluje kapacita tohoto předškolního zařízení.

Proti uvedenému rozhodnutí podala matka nezletilé žalobkyně dne 11.5.2011 včasné odvolání, v němž uvedla, že písemné rozhodnutí neobsahuje řádné odůvodnění nepřijetí a

není zřejmé, v čem přesně podaná přihláška nevyhovuje podmínkám přijetí a kterým podmínkám nevyhovuje.

K odvolání se vyjádřila ředitelka Mateřské školy Montessori podáním ze dne 31.5.2011, v němž uvedla, že ředitelka školy matce nezletilé žalobkyně na osobní schůzce předložila všechny zákonné dokumenty, které ředitelka mateřské školy musí respektovat při správním rozhodování při přijímání dětí k předškolnímu vzdělávání, zvláště pak v souvislosti s řádným očkováním dítěte. Poukázala na ustanovení § 34 odst.5 školského zákona a na zákon č. 258/2000 Sb., o ochraně veřejného zdraví, přičemž podle těchto obecně závazných právních předpisů může předškolní zařízení přijmout pouze dítě, které se podrobilo pravidelným stanoveným očkováním, popřípadě se jim nemůže podrobit pro trvalou kontraindikaci.

O podaném odvolání rozhodl žalovaný odvolací správní úřad žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 12.8.2011, jímž odvolání zamítl a napadené rozhodnutí potvrdil s odůvodněním, že v souladu s ustanovením § 34 odst.5 školského zákona je při přijímání dětí k předškolnímu vzdělávání třeba dodržet podmínky, stanovené zvláštním právním předpisem (zde zákonem č. 258/2000 Sb., o ochraně veřejného zdraví). Šetřením odvolací orgán zjistil, že v evidenčním listu pro dítě v mateřské škole uvedla praktická lékařka, že na žádost rodičů není dítě řádně očkováno a proto ředitelka mateřské školy nemohla dítě k předškolnímu vzdělání přijmout, i kdyby splňovala téměř všechna další kritéria.

Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení před správním úřadem z hlediska žalobních námitek, uplatněných v podané žalobě a při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání napadeného rozhodnutí (ustanovení § 75 soudního řádu správního). Vzhledem k tomu, že žádný z účastníků řízení výslovně nepožádal o nařízení ústního jednání, vyjádřili tím žalobkyně i žalovaný správní úřad svůj souhlas se zamýšleným postupem soudu rozhodnout ve věci samé bez nařízení ústního jednání. Z tohoto důvodu Městský soud v Praze postupoval podle ustanovení § 51 odst.1 s.ř.s. a o podané žalobě rozhodl, aniž ústní jednání nařizoval. Věc soud posoudil takto:

Žalobkyně se podanou žalobou domáhala přezkoumání a zrušení rozhodnutí, jímž bylo pravomocně rozhodnuto o nepřijetí nezletilé B. P. do mateřské školy Montessori v Praze 12 z důvodu, že v evidenčním listu pro dítě v mateřské škole uvedla praktická lékařka, že na žádost rodičů není dítě řádně očkováno a proto ředitelka mateřské školy nemohla dítě k předškolnímu vzdělání přijmout.

V úvodním textu žaloby se zákonná zástupkyně žalobkyně zabývala problematikou povinného očkování nezletilého dítěte v obecné rovině a vyjádřila své mínění ohledně opodstatněnosti povinného očkování proti jednotlivým onemocněním samostatně. Lze přisvědčit mínění žalovaného správního úřadu, že uvedené námitky žalobkyně proti očkování jsou zcela nekonkrétní, když ve své podstatě vyjadřují pouze obecný postoj rodičů nezletilé žalobkyně a zcela postrádají argumentaci, konkrétně se týkající posuzované věci, tj. vydaného rozhodnutí o zamítnutí odvolání žalobkyně proti rozhodnutí ředitelky mateřské školky o nepřijetí dítěte. Argumentace uvedená v žalobě trpí vnitřní rozporností, protože na jedné straně zákonní zástupci žalobkyně proklamují obecné teze a zcela nekonkrétní tvrzení ohledně trendů a názorů, směřujících proti institutu očkování, zároveň však v témže bodě žaloby uvádějí, že očkování jako takové údajně neodmítají. Takto pojatou argumentaci žalobními

námitkami proti rozhodnutí ve správním řízení při jeho přezkumu soudem považuje soud za nepřezkoumatelnou.

Ústavněprávní problematikou povinného očkování v souvislosti s právem účasti ve školních a předškolních zařízeních a právní úpravou ochrany veřejného zdraví se zabýval Nejvyšší správní soud v odůvodnění rozsudku ze dne 28.2.2006, č.j.: 5As 17/2005 - 66, publikovaném pod číslem 969/2006 ve Sbírce rozhodnutí Nejvyššího správního soudu. S uvedenou argumentací se Městský soud v Praze při posuzování podané žaloby zcela ztotožnil.

Podle ustanovení § 46 odst. 1 věty první zákona č. 258/2000 Sb., o ochraně veřejného zdraví a o změně některých souvisejících zákonů, fyzická osoba, která má na území České republiky trvalý pobyt, cizinec, jemuž byl povolen trvalý pobyt, cizinec, který je oprávněn k trvalému pobytu na území České republiky, a dále cizinec, jemuž byl povolen přechodný pobyt na území České republiky na dobu delší než 90 dnů nebo je oprávněn na území České republiky pobývat po dobu delší než devadesát dnů, jsou povinni podrobit se, v prováděcím právním předpisu upravených případech a termínech, stanovenému druhu pravidelného očkování.

Podle ustanovení § 46 odst. 4 zákona č. 258/2000 Sb. jde-li o osobu, která nedovršila patnáctý rok svého věku, odpovídá za splnění povinností podle odstavců 1 až 3 její zákonný zástupce.

Podle ustanovení § 34 odstavec 5 zákona č. 561/2004 Sb., školského zákona, ve znění účinném do 31.12.2011, je při přijímání dětí k předškolnímu vzdělávání třeba dodržet podmínky stanovené zvláštním právním předpisem. Tímto předpisem je právě zákon č. 258/2000 Sb., podle jehož ustanovení § 50 téhož zákona ve znění účinném do 31.3.2012, jesle nebo předškolní zařízení mohou přijmout pouze dítě, které se podrobilo stanoveným pravidelným očkováním, má doklad, že je proti nákaze imunní nebo se nemůže očkování podrobit pro trvalou kontraindikaci.

Citovaná právní úprava stanoví podmínky provedení pravidelných a zvláštních očkování, povinnosti fyzických osob a zdravotnických zařízení a oprávnění orgánů ochrany veřejného zdraví. Neprovedení povinného očkování sebou nese nebezpečí, že neočkovaná osoba se stane zdrojem dalšího šíření nákazy a proto jsou stanovené druhy očkování povinné; jejich výčet stanoví prováděcí právní předpis. Před provedením některých očkování (např. očkování proti tuberkulóze) je třeba nejprve vyšetřením zjistit stav odolnosti organismu proti nákaze a teprve v případě, že odolnost je nedostačující, provést očkování. Aby nedocházelo v souvislosti s očkováním ke vzniku nežádoucích reakcí lze používat jen schválené očkovací látky, které je nutno správně dopravovat a skladovat. Při aplikaci očkovací látky se postupuje podle příbalového letáku, schváleného současně s očkovací látkou. S ohledem na složitý mechanismus očkování do zahraničí se navrhuje, aby ho prováděly jen osoby vyjmenované v příloze zákona. Očkovací látky na povinná očkování, s výjimkou těch, které jsou hrazeny z veřejného zdravotního pojištění, jsou hrazeny z prostředků státního rozpočtu. Jak je uvedeno v souvislosti s předchozím ustanovením, podle platného stavu jsou očkovací látky na očkování, jimž má osoba povinnost se podrobit, hrazeny ze státního rozpočtu. Tuto dlouholetou praxi navrhuje Ministerstvo zdravotnictví ponechat nadále v platnosti. Zvláštním předpisem, který stanoví způsob úhrady vybraných očkovacích látek, je zákon č. 48/1997 Sb., v platném znění. K zamezení šíření infekčních onemocnění v nejmladší populaci se ukládá

osobám provozujícím jesle a mateřské školy nepřijímat neočkované dítě s výjimkou dítěte s trvalou kontraindikací nebo dítěte proti nákaze imunního.

Vyhláška č. 439/2000 Sb. Ministerstva zdravotnictví ze dne 6.12.2000, o očkování proti infekčním nemocem, již toto ministerstvo vydalo podle ustanovení § 108 odst.1 k provedení, mimo jiných, ustanovení § 46 odst.1 a 6 zákona č. 258/2000 Sb., o ochraně veřejného zdraví a o změně některých souvisejících zákonů, v ustanovení § 1 upravuje rozsah tak, že tato vyhláška upravuje členění očkování a podmínky provedení očkování, způsoby vyšetřování imunity, pracoviště s vyšším rizikem vzniku infekčního onemocnění, jakož i stanoví podmínky, za nichž mohou být v souvislosti se zvláštním očkováním fyzické osoby zařazeny na tato pracoviště a v ustanovení § 2 nadepsaném očkování, odstavci 1 písm. a/ stanoví, že očkování proti infekčním nemocem se provádí jako pravidelné očkování, kterým se rozumí očkování všech fyzických osob určitých věkových skupin nebo očkování skupin fyzických osob vymezených vyšším rizikem infekce z důvodů jiných než pracovních. Pravidelné očkování proti tetanu upravuje tato vyhláška v ustanovení § 4, pravidelné očkování proti přenosné dětské obrně upravuje tato vyhláška v ustanovení § 5, pravidelné očkování proti virové hepatitidě B upravuje tato vyhláška v ustanovení § 7.

Z uvedené právní úpravy účinné v rozhodné době vycházely správní orgány a vycházel z ní i městský soud. Městský soud vycházel z toho, že Parlament České republiky vyslovil souhlas a schválil Úmluvu na ochranu lidských práv a důstojnosti lidské bytosti v souvislosti s aplikací biologie a medicíny: Úmluva o lidských právech a biomedicíně (dále Úmluva), jako mezinárodní smlouvu o lidských právech a základních svobodách ve smyslu článku 10 Ústavy České republiky, která pro Českou republiku vstoupila v platnost dne 1.10.2001 a je uveřejněna pod č. 96/2001 Sb. mezinárodních smluv.

Městský soud v Praze dále vycházel z článku 10 Ústavy podle něhož vyhlášené mezinárodní smlouvy, k jejichž ratifikaci dal Parlament souhlas a jimiž je Česká republika vázaná, jsou součástí právního řádu; stanoví-li mezinárodní smlouva něco jiného než zákon, použije se mezinárodní smlouva. Dospěl však k závěru, že v daném případě mezinárodní smlouva nestanoví něco jiného, než zákon, z něhož správní orgány vycházely. S těmito závěry žalobkyně nesouhlasí a vychází z toho, že Úmluva v článku 5 stanoví jako obecné pravidlo, že jakýkoli zákrok v oblasti péče o zdraví je možno provést pouze za podmínky, že k němu dotčená osoba poskytla svobodný a informovaný souhlas, že tato osoba musí být předem řádně informována o účelu a povaze zákroku, jakož i o jeho důsledcích a rizicích a že dotčená osoba může kdykoli svobodně svůj souhlas odvolat. Dále žalobkyně vychází z toho, že Úmluva v článku 6 stanoví ochranu osob neschopných dát souhlas a z jeho bodu 2. podle něhož jestliže nezletilá osoba není podle zákona způsobilá k udělení souhlasu se zákrokem, nemůže být zákrok proveden bez svolení jejího zákonného zástupce, úřední osoby či jiné osoby nebo orgánu, které jsou k tomu zmocněny zákonem a také z toho, že názor nezletilé osoby bude zohledněn jako faktor, jehož závaznost narůstá úměrně s věkem a stupněm vyspělosti.

Žalobkyně v podané žalobě namítá, že nebyla řádně poučena o důsledcích a rizicích očkování. Protože zákon č. 258/2000 Sb. v ustanovení § 46 odst.1 stanoví fyzické osobě povinnost podrobit se pravidelnému očkování, bez ohledu na její nesouhlas a v odstavci 2 stanoví odpovědnost za splnění uvedené povinnosti zákonnému zástupci osoby, která nedovršila patnáctý rok svého věku, stanoví zákon, podle něj, něco jiného než Úmluva a proto je třeba v tomto případě postupovat podle Úmluvy, nikoli zákona. Přesvědčení žalobkyně

však není v souladu s Úmluvou. Úmluva totiž obsahuje i kapitolu IX, upravující vztah této Úmluvy k ostatním právním předpisům a podle článku 26 - omezení výkonu práv, bodu 1, žádná omezení nelze uplatnit na výkon práv a ochranných ustanovení v této Úmluvě kromě těch, která stanoví zákon a která jsou nezbytná v demokratické společnosti v zájmu bezpečnosti veřejnosti, předcházení trestné činnosti, ochrany veřejného zdraví nebo ochrany práv a svobod jiných.

Zákon č. 258/2000 Sb., o ochraně veřejného zdraví a o změně některých souvisejících zákonů, upravuje práva a povinnosti fyzických a právnických osob v oblasti ochrany a podpory veřejného zdraví a soustavu orgánů ochrany veřejného zdraví, jejich působnost a pravomoc. V ustanovení § 2 vymezuje, mimo jiné, tyto základní pojmy:

- veřejným zdravím je zdravotní stav obyvatelstva a jeho skupin. Tento zdravotní stav je určován souhrnem přírodních, životních a pracovních podmínek a způsobem života.

- ochrana a podpora veřejného zdraví je souhrn činností a opatření k vytváření a ochraně zdravých životních a pracovních podmínek a zabránění šíření infekčních a hromadně se vyskytujících onemocnění, ohrožení zdraví v souvislosti s vykonávanou prací, vzniku nemocí souvisejících s prací a jiných významných poruch zdraví a dozoru nad jejich zachováním. Ohrožením veřejného zdraví je stav, při kterém jsou obyvatelstvo nebo jeho skupiny vystaveny nebezpečí, z něhož míra zátěže rizikovými faktory přírodních, životních nebo pracovních podmínek překračuje obecně přijatelnou úroveň a představuje významné riziko poškození zdraví.

Ukládá-li citovaný zákon č. 258/2000 Sb. v ustanovení § 46 odst.1 fyzické osobě povinnost podrobit se, v prováděcím právním předpisu upravených případech a termínech, stanovenému druhu pravidelného očkování a v odstavci druhém odpovědnost zákonného zástupce za splnění povinnosti podle odstavce prvního osoby, která nedovršila patnáctý rok věku, činí tak z důvodu ochrany veřejného zdraví. Úmluva v článku 26 bodu 1 připouští uplatnění omezení na výkon práv a ochranných ustanovení v ní obsažených, která jsou stanovena zákonem a která jsou, mimo jiné, v zájmu ochrany veřejného zdraví nebo ochrany práv a svobod jiných. Povinnost podrobit se ve stanovených případech pravidelného očkování je stanovena zákonem, přičemž na základě jeho zmocnění podle ustanovení § 108 odst.1 příslušný orgán Ministerstvo zdravotnictví vydal prováděcí předpis – vyhlášku č. 439/2000 Sb., o očkování proti infekčním nemocem. Za této situace nelze dojít k závěru, že Úmluva stanoví něco jiného než zákon, protože Úmluva úpravu obsaženou v zákoně nevylučuje, ale naopak ji připouští. Postupoval-li žalovaný odvolací správní úřad ve věci žalobkyně podle zákona č. 258/2000 Sb., nelze jeho postupu vytýkat nezákonnost.

Není proto zřejmé, jakým způsobem dospěla žalobkyně v podané žalobě k závěru, že nebyla platně stanovena pravidelná očkování, kterým by se žalobkyně před přijetím do předškolního zařízení měla podrobit. Otázka právní úpravy dobrovolnosti či povinnosti podrobit se očkování nebyla předmětem správního řízení a jako taková může být podkladem pro diskusi o případné změně právní úpravy. Platná právní úprava však stanoví uvedenou povinnost a proto je na adresátovi právní normy, aby ji respektoval.

Rozhodnutí žalovaného není podle názoru městského soudu v rozporu s články 5 a 6 Úmluvy ani článkem 10 Ústavy, ani s články 15 odst.1 a 16 odst.1 Listiny. Pokud má žalobkyně za to, že zákonem stanovenou povinností podrobit se pravidelnému očkování a

zákonem stanovenou odpovědností zákonného zástupce za splnění této povinnosti za osoby, které nedovršily patnáctý rok svého věku, bylo zasaženo do jeho svobody myšlení, svědomí a náboženského vyznání, zaručených článkem 15 Listiny a do jeho práva je projevovat (článek 16 Listiny), pak má správní soud za to, že tomu tak není, protože nedošlo k zásahu do práva žalobkyně či jejích zákonných zástupců na svobodu myšlení, svědomí a náboženského vyznání, došlo jen k omezení výkonu tohoto práva v souladu s článkem 16 odst. 4 Listiny v uvedeném rozsahu na základě zákona, který sleduje vyšší cíle, a to ochranu veřejného zdraví a je tak v souladu s článkem 31 Listiny, podle jehož věty první každý má právo na ochranu zdraví, tedy i žalobkyně, takže aplikovaný zákon chrání i ji.

Žalobkyně v podané žalobě namítala, že se žalovaný odvolací správní úřad nijak nevypořádal s argumenty, uvedenými v odvolání žalobkyně a ani s předloženými důkazy. Tuto námitku soud neshledal důvodnou. Z podaného odvolání ze dne 11.5.2011 vyplývá, že žalobkyně namítala, že rozhodnutí ředitelky mateřské školy postrádá odůvodnění a není zřejmé, v čem přesně podaná přihláška nevyhovuje podmínkám přijetí. S uvedeným odvolacím argumentem se žalovaný vypořádal odkazem na podmínky, stanovené zákonem o ochraně veřejného zdraví. Dále žalobkyně namítala, že v rozhodnutí ředitelky školy chybí odůvodnění, z jakého konkrétního důvodu byly jiné děti přijaty a nezletilá B. nikoliv. Uvedenou námitku vypořádal odvolací úřad tím, že poukázal na výsledek svého šetření u praktické lékařky pro děti a dorost se závěrem, že pro nedostatek povinného očkování nemohla ředitelka mateřské školy nezletilou B. přijmout, i když téměř všechna kritéria splňuje. Pokud žalobkyně v podaném odvolání dále namítala, že mohly být neoprávněně přijaty mladší děti, než nezletilá B. a tato skutečnost by mohla zakládat možnou diskriminaci v rozporu s antidiskriminačním zákonem, je třeba připustit, že na tuto odvolací námitku odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí výslovně nereaguje. Tato skutečnost však podle názoru soudu nezpůsobuje jeho nezákonnost, když z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí je zcela srozumitelně zřejmé, jaké konkrétní skutečnosti byly – bez ohledu na přijímací řízení jiných dětí – důvodem nepřijetí nezletilé žalobkyně.

Správní úřady podle názoru žalobkyně nerespektovaly zásady činnosti správního úřadu ve správním řádu, když nepostupovaly přiměřeně a s ohledem na oprávněné zájmy dotčených osob, nezjistily skutečný stav věci, nezajímaly se, zda individuální kalendář dítěte zajišťuje i tak ochranu zdraví ostatních dětí nebo o to, zda vůbec může žalobkyně jiné děti reálně ohrožovat, zda jsou ostatní děti kompletně očkovány. Uvedenou žalobní námitku neshledal soud důvodnou, když v postupu žalovaného odvolacího správního úřadu neshledal namítané prvky formalizmu a jednostranného výkladu právních předpisů. Žalovaný odvolací správní úřad v odvolacím řízení, které tvoří s řízením, vedeným před ředitelkou mateřské školy jeden celek, naopak postupoval tak, aby napravit pochybení, které lze najít v odůvodnění rozhodnutí ředitelky mateřské školy, zejména pokud jde o řádné odůvodnění rozhodujících skutkových a právních okolností, které vedly k vydání rozhodnutí o nepřijetí. Je pravou, že ani ředitelka mateřské školy, ani žalovaný se nezabývaly aplikací antidiskriminačního zákona na tento případ, avšak soud v postupu žalovaného neshledal důvody pro zrušení napadeného rozhodnutí pro nezákonnost či pro vady řízení, protože žalovaný s přihlédnutím k okolnostem případu správně aplikoval platnou právní úpravu a rozhodl způsobem, který mu zákon ukládá. Ani podrobnější odůvodnění rozhodnutí o odvolání by v posuzované věci podle názoru soudu nemělo vliv na jeho zákonnost, neboť pro účely vypořádání se s odvolacími námitkami v této věci zcela postačuje, aby výstižné odůvodnění rozhodnutí ředitelky předškolního zařízení obsahovalo jednoznačně patrný důvod nepřijetí žalobkyně. Ten byl podle názoru soudu v odůvodnění rozhodnutí obou stupňů

náležitě vyjádřen a pokud žalobkyně poukazuje v podané žalobě na skutečnost, že odůvodnění odvolacího úřadu je odlišné, je tomu tak právě proto, že se žalovaný v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí vypořádával s uplatněnými odvolacími námitkami.

Pokud jde o argumentaci žalobkyně rozhodnutím Nejvyššího správního soudu ze dne 21.7.2010, č.j. 3Ads 42/2010-92, zabývajícím se podmínkami, které musí podzákoný právní předpis splňovat pro jeho řádnou aplikaci, je především na místě konstatovat, že toto citované rozhodnutí se zabývá zcela odlišnou právní úpravou, která s nyní posuzovanou věcí souvisí pouze okrajově. V citovaném rozhodnutí se NSS zabýval otázkou zákonnosti prováděcích předpisů na úseku zdravotnictví v souvislosti se spácháním správního deliktu v podobě nepodrobení nezletilých dětí pravidelnému očkování proti infekčním nemocem u praktického dětského lékaře. Podle názoru soudu nelze převzít bez dalšího závěry o nezákonnosti prováděcího předpisu ve věci správního trestání pro účely přijímacího řízení do předškolního zařízení. Naopak je vhodné zmínit, že Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 28.2.2006, č.j. 5As 17/2005-66, publikovaném pod č. 969/2006 ve Sbírce rozhodnutí NSS, dospěl k jednoznačnému závěru, že ukládá-li zákon č. 258/2000 Sb. v ustanovení § 46 odst.1 fyzické osobě povinnost podrobit se, v prováděcím právním předpisu upravených případech a termínech, stanovenému druhu pravidelného očkování a v odstavci 2 odpovědnost zákonného zástupce za splnění povinnosti podle odstavce 1 osoby, která nedovršila patnáctý rok věku, činí tak z důvodu ochrany veřejného zdraví. Úmluva v článku 26 bodu 1. připouští uplatnění omezení na výkon práv a ochranných ustanovení v ní obsažených, která jsou stanovena zákonem a která jsou, mimo jiné, v zájmu ochrany veřejného zdraví nebo ochrany práv a svobod jiných. Povinnost podrobit se ve stanovených případech pravidelného očkování je stanovena zákonem, přičemž na základě jeho zmocnění podle ustanovení § 108 odst.1 příslušný orgán Ministerstvo zdravotnictví vydal prováděcí předpis – vyhlášku č. 439/2000 Sb., o očkování proti infekčním nemocem. Za této situace nelze dojít k závěru, že Úmluva stanoví něco jiného než zákon, protože Úmluva úpravu obsaženou v zákoně nevylučuje, ale naopak ji připouští. Postupovaly-li správní orgány ve věci stěžovatele podle zákona č. 258/2000 Sb., nelze jejich postupu vytýkat nezákonnost a žalobou napadené rozhodnutí není v rozporu s články 5 a 6 Úmluvy ani článkem 10 Ústavy, ani články 15 odst.1 a 16 odst.1 Listiny. Pokud má žalobkyně za to, že zákonem stanovenou povinností podrobit se pravidelnému očkování a zákonem stanovenou odpovědností zákonného zástupce za splnění této povinnosti za osoby, které nedovršily patnáctý rok svého věku, bylo zasaženo do svobody myšlení, svědomí a náboženského vyznání, zaručených článkem 15 Listiny a do práva je projevovat (čl. 16 Listiny), pak tomu tak není, protože nedošlo k zásahu do práva na svobodu myšlení, svědomí a náboženského vyznání, došlo jen k omezení výkonu tohoto práva v souladu s čl. 16 odst. 4 Listiny v uvedeném rozsahu.

Neobstojí ani žalobní námitka, v níž žalobkyně poukazuje na to, že nemůže ohrožovat ostatní děti v kolektivu, pokud jsou očkovány. Podle jejího názoru správní úřad prvního stupně měl možnost zjistit, zda se v předmětném kolektivu nachází děti, které jsou neočkovány, například s ohledem na kontraindikaci a podobně, jedině tak může být správním úřadem uvaženo odpovídajícím způsobem riziko, které neočkováná žalobkyně pro kolektiv přináší. Uvedený výklad právní úpravy není podle názoru soudu přiléhavý. Z výše uvedené judikatury Nejvyššího správního soudu je patrné, že český právní řád v citované právní úpravě jednoznačně upřednostňuje ochranu zájmů vyšších, než uvádí žalobkyně, a to právě s cílem zamezení šíření infekčních onemocnění v nejmladší populaci a snížení míry pravděpodobnosti ohrožení veřejného zdraví. Lze se totiž ztotožnit s logickým závěrem žalovaného o tom, že žalobkyní masivně uváděná argumentace nízkým výskytem onemocnění, proti nimž očkování

směřuje, je důsledkem toho, že ve většině zemí bylo zavedeno povinné očkování. Úvahy žalobkyně, vyjádřené v bodě XIV. podané žaloby, míří zcela mimo základní problematiku posuzovaného případu, když řeší možné následky, které mohly, ale ani nemusely nastat. Pro závěr o zákonnosti žalobou napadeného rozhodnutí zůstává rozhodné to, že žalobkyně nesplnila zákonem stanovenou povinnost podrobit se očkování.

Pokud jde o žalobní námitku, týkající se případné kontraindikace očkování a absence jejího důkladného zjišťování, má soud za to, že je zcela na zákonných zástupcích nezletilé žalobkyně, aby v rámci jednání o splnění zákonné povinnosti podrobit se povinnému očkování řešili tuto otázku s příslušným zdravotním pracovníkem, avšak tyto skutečnosti nebyly a ani nemohly být předmětem správního řízení, které je předmětem přezkumu soudem ve správním soudnictví.

Závěrem Městský soud v Praze poukazuje na to, že v posuzované věci neshledal splněné předpoklady pro odmítnutí podané žaloby pro nedostatek podmínky řízení, spočívající v předchozím schválení úkonu podání žaloby jménem nezletilé žalobkyně opatrovníckým soudem, jak v prvním vyjádření k podané žalobě navrhoval žalovaný odvolací správní úřad. Soud dospěl k závěru, že ve věcech správního soudnictví, konkrétně žaloby na ochranu proti rozhodnutí správního úřadu, je třeba posuzovat ustanovení § 28 zákona č. 40/1964 Sb., občanského zákoníku, přiměřeně s ohledem na účel a smysl přezkumné činnosti soudu. Za této situace soud neshledal, že by podání žaloby proti rozhodnutí o nepřijetí nezletilé žalobkyně bylo úkonem, který by překračoval rámec výkladu pojmu „běžné záležitosti“ podle uvedeného ustanovení a že by zákonní zástupci žalobkyně potřebovali k podání žaloby u soudu a k zastoupení advokátem v tomto řízení zvláštní souhlas opatrovníckého soudu.

Ze všech výše uvedených důvodů tedy Městský soud v Praze po posouzení žaloby a podrobení přezkumu veškerých žalobních bodů neshledal žádné důvody pro zrušení žalobou napadeného rozhodnutí, protože nezjistil, že by žalobou napadené rozhodnutí bylo vydáno v rozporu se zákonem. Na základě toho soud žalobu podle ustanovení § 78 odstavec 7 s.ř.s. zamítl.

O nákladech řízení rozhodl soud podle ustanovení § 60 odst.1 soudního řádu správního, podle něhož žalobkyně, která neměla ve věci úspěch, nemá právo na náhradu účelně vynaložených nákladů v řízení a žalovaný správní úřad, jemuž by právo na náhradu účelně vynaložených nákladů podle výsledku řízení náleželo, žádné náklady řízení nad rámec běžných činností správního úřadu nevykázal ani neuplatňoval. Z tohoto důvodu Městský soud v Praze vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední

den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst.1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 19.dubna 2013

JUDr. Hana V e b e r o v á ,
předsedkyně senátu